

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Rajoy, impassible
El president espanyol no descarta veure's amb Mas però l'avisava que perdria el temps si només vol parlar de fer la consulta.

10
anys

Dèficit d'infraestructures
Catalunya necessita 15.000 milions per superar el dèficit d'infraestructures. Es calcula que si l'Estat manté el ritme, mai s'arribarà al nivell europeu.

20
anys

Venc l'ultimàtum rus
Les forces russes estrenen el setge a la capital de Txetxènia, Grozni, i el Kremlin es planteja ordenar bombardejos contra la capital assetjada.

Són faves
comptades

Martí
Gironell

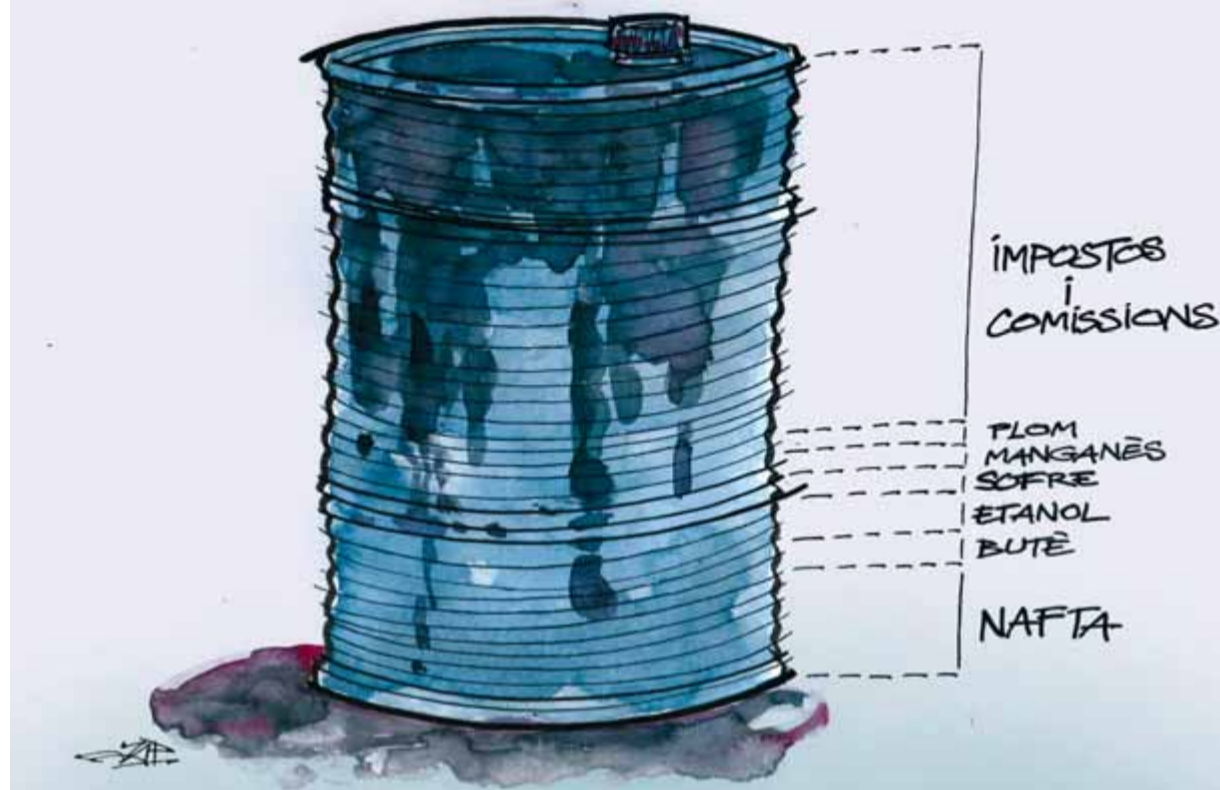
Cactus

Original, resistent, flexible. Són alguns dels adjectius que em passen pel cap i que em serveixen per definir aquesta planta. No sé a vostès, però a mi el cactus em genera un doble sentiment: respecte i admiració. Sobreviu al mig del desert suportant condicions infernals però sovint llueix una verdor insultant. Una bellesa vigorosa que manté gràcies a les seves incompreses espines. Com que la natura és sàvia, els cactus tenen la capacitat de conservar l'aigua eliminant fulles i reduint-ne la mida, així es generen les espines, que retenen molt millor la poca aigua que cau del cel. I les fulles no són planes, sinó que fan forma de conca per poder captar millor la humitat de l'aire i la rosada de la matinada, els re-

Els emprenedors són
com els cactus

curiosos que la fan créixer. Són plantes que per sobreviure en un entorn difícil s'han adaptat, han canviat sense perdre les arrels, els orígens. Esforços que han donat els seus fruits, els seus beneficis, la figa de moro. Tot això també es pot aplicar paraula per paraula als emprenedors. Han de ser originals, resistents, flexibles... No és estrany, doncs, que la imatge i el missatge dels premis Cactus s'inspirin en aquesta planta. Uns guardons que volen reconèixer i potenciar els esforços de professionals dels àmbits digital i del màrqueting. Aplaudir i animar empreses que hi confien i que, de retruc, també contribueixen al desenvolupament del talent local. Reconeixements que impulsen dues associacions de Girona, el Club de Màrqueting i Digitals. Són molt conscients del talent que hi ha i de les enormes dificultats que es presenten per poder tirar endavant aquests projectes en un entorn hostil. I ho saben, entre d'altres motius, perquè qui els organitza ha patit en la seva pròpia pell el que miren de corregir amb el lliurament d'aquests premis. Una iniciativa que han creat des del convenciment que només adaptant-se i aliant-se amb altres agents del territori es pot créixer amb garanties d'èxit, exactament com ho fan els cactus.

COMPOSICIONS DE LA BENZINA

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

Vuits i nous

1714 musical

Manuel
Cuyàs

A l'arquitecte del Teatre de la Passió d'Olesa de Montserrat li van dir que tot el poble intervingués en el drama sacre que s'hi representa per Setmana Santa, i s'ho va prendre al peu de la lletra. L'escenari pot acollir Olesa, i mig Baix Llobregat. Els actors han de reunir la condició d'excursionistes: fan trenta passes i encara no ha arribat a la meitat de l'escenari. A la platea hi cap tot Catalunya.

Com que tenir aquest teatre inactiu quan no s'hi fa la Passió és una pena, ara a Olesa han creat un espectacle que es pugui fer cada hivern per Nadal. No es tracta d'uns Pastorets sinó d'un musical basat en els fets de l'Onze de Setembre de 1714. Sembla que una tragèdia com aquella no pugui resistir el cant, però *Els*

Miserables ha demostrat que les canonades i la música fan convivències.

L'obra es diu *Fang i setge* i es va estrenar dissabte. Hi vaig anar. La dicció de molts actors és el pitjor de la funció. L'actor que s'entén més bé és el que fa de Villarroel, que parla i canta en castellà per exigències del personatge. L'escola declamàtoria de Fernando Fernán Gómez ha estat més potent que l'Institut del Teatre. Potser si Flotats s'hagués quedat més temps al Teatre Nacional ho hauríem arreglat. La resta, molt bé. Un llibret de Josep Pedrals i Marc Rosich amb amors, desamors i traïcions molt propi dels musicals, una bona direcció de Joan Font i, dalt de tot, la partitura èpica de Salvador Brotons, inclou una rumba i tot. Brotons va dir que volia que la gent sortís taral·lejant alguns passatges, i jo vaig arribar a casa amb el

desig del mestre satisfet. El muntatge, amb grans trucs i aparell, certifica que les "passions" i "pastorets" no solament han donat actors que han triomfat pel seu compte sinó també excel-

larroel. *Fang i setge* s'apunta a la tendència. Entenc per on van: necessitem sumar esforços, i que un castellà vagi a favor de la causa catalana és oportú, i a més emociona els sentimentals.

ANTHONY GARNER

lents tècnics. No s'ho perdin. Ens trobem davant una superproducció i una inversió que ara que molts estan arronsats o expectants fan creure en la vitalitat creativa i el futur del país.

Una última cosa. A la novel·la *Victus*, Albert Sánchez Piñol va decidir que Rafael Casanova era un fleuma, al costat de la figura del militar Antonio de Vi-

Els grans aplaudiments de la nit van ser per a Villarroel enardint en castellà la resistència catalana. Ara: un país no pot contenir dos herois a la vegada? N'ha de rebaixar un per enaltir l'altre? El país és petit, sí, i no hi cap tothom, però és que parlem d'una novel·la de sis-centes pàgines i de l'escenari d'Olesa de Montserrat.